

Божие СЛОВО

ГОДИНА XXIV, БРОЙ 07 (234) • 2014 година

ISSN 08615519

цена 0,30 лв.

Етапи от живота ни

Г-р Владимир и Борислава с децата им - Михаела, Симеон, Йоанна и Емануил

Всеки един от нас, а понякога цял народ минава през различни трудни моменти, етапи от живота. Не прилича ли животът ни на кардиограма – ту възходи, ту падения. Малко тръгнем нагоре

и после рязко надолу. По същия начин животът на израелтяните беше съпътстван от победи, но също и от голямо роптание. От нужди и снабдяване на нужди, от глад и от манна, от глад за месо и

пъдпъдъци, от жажда и отговорени молитви. Нуждите бяха за всички. Искам да обърнем внимание на Изход 14, 15, 16 глава. Всеки реагира по различен начин при проблем. Господ не е обещал, че ние никога няма да имаме нужди, че няма да изпаднем в лишение. Но едно нещо Господ гледа и то е нашето сърце. Как реагираме в момент на нужда? Виждаме реакции, които са диаметрално противоположни. Едната реакция е на бунт, на мърморене, на хулене, на обиждане на Господа. Думата роптание е малко извън днешния български речник, но често се използва в Библията. Роптание е състоянието, в което се намира 95% от българския народ, когато говорят за политиците, за икономиката, за състоянието на бизнеса, за здравеопазването за системата ни за образование. Всички тези думи, които само да кажеш и виждаш пороци от роптание. Не казвам, че няма причина да бъдем недоволни. Разбира се, че когато ти удържат данъците, дали искаш или не, оча-

прод. на стр. 2 ↗

Вяра... (стр. 6)

Събития (стр. 4, 5)

✎ продължава от стр. 1
кваш да получиш нещо добро. Колкото и да изглежда, че тези, които са около теб, като че всичко им е наред, не е така. Всеки има нужди.

В гл. 17:1-7 на книгата Изход четем: „След това цялото общество израилтяни тръгнаха от пустинята Син, като бяха пътуванията им според Господната заповед; и разположиха стан в Рафидим, гдето нямаше вода да пият людете. Затова людете се караха с Мойсея и рекоха: Дай ни вода да пием. А Мойсей им рече: Защо се карате с мене? Защо изпитвате Господа? Людете роптаеха против Мойсея, като думаха: Защо ни изведе из Египет да умориш с жажда и нас, и чадата ни, и добитъка ни? Тогава Мойсей извика към Господа, казвайки: Какво да правя с тия люде? Още малко и ще ме убият с камъни. А Господ рече на Мойсея: Замини пред людете, като вземеш със себе си някои от Израилевите старейшини; вземи в ръката си и жезъла си, с който удари реката, и върви. Ето, аз ще застана пред тебе там на канарата в Хорив; а ти удари канарата, и ще потече вода из нея, за да пият людете. И Мойсей стори така пред очите на Израилевите старейшини. И на рече мястото Маса (т.е. Изкушение), и Мерива (т.е. Каране), поради карането на израилтяните, и понеже изпитаха Господа, като казаха: Дали е Господ между нас, или не?“

Първи етап - момент на криза. Кой от вас може да каже – аз никога не съм минавал през момент на криза? Даже и мъжа ти не те разбира. Даже жена ти не те разбира. Детето, което си отгледал не те разбира. Трябва да минеш през тази криза сам с Господа. Да извикаш към Него и Той да ти отговори. Както казва Словото: „Извикай към Мене и аз ще ти отговоря. И ще ти покажа велики и страшни неща“ И наистина не е логично да удриш камък и да тече вода. Но Господ каза „замини“ един се кара, друг крещи, трети роптае. Тогава Господ казва „замини от това място“, „излез“. В този момент, в който всичко около теб шуми и гъмжи и бучи, ти не можеш да мислиш като вярващ. Трябва отделяне. Любезни, отделянето може да бъде в молитва. Бог каза на Мойсей „замини“, което означава – отдели се, затвори вратата, спри да общуваш с всички, които ти говорят за из-

вестно време. Застани на колене, търси Божията воля. Тогава „Замини напред и отиди при Хорив“ Къде? „Където, аз ще застана пред тебе.“ Не измисляй планове за отстъпление! Остани насаме с Бога и кажи: „Господи, само Ти можеш да направиш чудо, само Ти можеш да ме избавиш!“

В този момент на криза Господ иска да те срещне лично.

Втори етап - момент на война. „По това време дойде Амалик и воюва против Израила в Рафидим. А Мойсей каза на Исуса Навиева: Избери ни мъже, и излез да се биеш с Амалика; и утре аз ще застана на върха на хълма и ще държа Божия жезъл в ръката си. И Исус стори според както му каза Мойсей, и би се с Амалика; а Мойсей, Аарон и Ор се качиха на върха на хълма. И когато Мойсей издигаше ръката си, Израил надвиваше; а когато спущаше ръката си, Амалик надвиваше. А като натегнаха ръцете му, взеха камък и подложиха на Мойсея, и той седна на него; а Аарон и Ор, единият от едната страна и другият от другата, подпираха ръцете му, така щото ръцете му се подкрепяха до заходването на слънцето. Така Исус порази Амалика и людете му с острото на ножа.“ (Изход 17:8-13)

В този случай нямаше глад и жажда за израелтяните, но имаше война. Мойсей не можеше да действа сам. Разбирате ли разликата? Мойсей каза: „Идва армия срещу нас. Исус, Навиевия син – военен мъж, да събере хора. Аз ще правя това, което се изисква от мен. Този, който може да воюва – да воюва. Този, който може да меси питки – да го прави. Този, който ще прави провизии за войниците – да ги прави. Този, който ще дойде на хълма с мене, за да ме подкрепя – да дойде.“

Има разпределение на функциите. На единствения хълм, 250 м. над пустинята се качи Мойсей. Там трябваше да издига ръцете си пред Господа. Но вече не воюваеше сам. Аарон и Ор му помагаша.

Затова днес в църквата има пастори и служители, които да ти съдействат в житейските битки. Имаш и приятели, с които да споделяш, за да ти помагат. Небиблейско е твърдението, че щом си вярващ, може винаги да се справяш сам. Може да си седиш въкъщи, може да си пуснеш телевизора на християнска програма и нещата ще са супер. Но не е така! Нашият враг, Сатана, е по-силен от нас! Но слава на Бога, че Той ни е дал Святия Дух, който живее в нас и е по-силен от него. Чрез Исуса ставаме повече от победители. Така че не воювай сам, а потърси помощ!

Трети етап - ежедневие. Още един момент, когато всичко е мирно. Няма криза, няма война, но има ежедневие. Обикновено хората в криза мобилизират силите си, търсят приятели и хора, които могат да им помогнат. Съединяват се в молитва и имат победи. Какво ще кажем, обаче, за предизвикателството на ежедневието? Ето сега е септември. Учениците казват: „Края на ваканцията, жалко.“ Родителите казват: „Края на ваканцията – радост. Но и нови обувки, нови учебници.“ Идва есента, понякога дъждовна, понякога слънчева. Листата окапват, почваш да мислиш за сметките. Това е нашето ежедневие. Днес от сутринта до вечерта правих това. Но и утре ме очаква същото и така до петък. Събота и неделя минават, като един миг. Как да оцелееш в ежедневието? Как да не прегориш? Как да не се опитваш да извършиш всичко и изведнъж да станеш толкова отчаян, толкова из-

Исус владее моето сърце.
Той царува там както в небеса.
Искам непрестанно
Да Го славя и почитам.
Боже свети и могъщи,
Ти си толкова добър към мен!
Дори и цялата хвала
няма да се събере в това:

Благодаря!

Мими Николова, 12 г.
гр. София

морен, че да не ти се прави нищо. Това е проблемът и на много църкви днес. Това е проблемът на много служители днес. Това е проблемът на много майки и бащи. Това е проблемът на много началници днес. Те се опитват всичко да свършат сами и най-накрая прегарят, отчайват се. Пропадат фирми, семейства се разбиват, църкви се затварят. Защо? Защото се пренебрегва стратегията, дадена от Бога още преди хиляди години. Тя е - Не можеш да извър-

шиш всичко сам. Ние се нуждаем едни от други. Това е житейската мъдрост за ежедневието.

Тактиката „Аз знам по-добре, мога да го направя по-добре“ – обикновено не дава добри резултати. Вярно нещата трябва да се изпитват и не всеки съвет трябва да се приема за чиста монета. Но също виждаме, че Мойсей беше смирен. Мойсей приемаше съвет. Може да си Мойсей вкъщи, на работата. Обаче в ежедневието трябва да „хилядни-

ци, стотници, петдесетници и десетници“. Може да си най-добрия в това, което правиш. Може да си изключителен професионалист. Това, което Господ ни учи, е - да се научим да даваме възможност и на други да носят товара и отговорността заедно с нас. Взemi няколко полезни житейски съвета от книгата Изход. Така ще си успешен във всички области на живота си с помощ от Господа и от хората.

п-р Владимир Владимиров

Благовестие в Ахтопол

Обичам морето, обичам да слушам шума и плисъка на вълните. Вечер да се разхождам по кея, близо до лодките и рибарите, които упорито, с търпение хвърлят въдицата и грижливо прибират всяка уловена риба.

И тази година, в началото на септември, отидох с внучката ми Йоанна в Ахтопол. Случихме слънчеви дни. Приятна компания от млади хора в къщата на капитан Желязко. Не пропуснахме общението с Божана, дъщеря му и нейното семейство в тяхната пещария „Casa Bella“. Посетихме църквата „Възкресение“, ръководена от пасторското семейство Ангел и Мария.

Всеки ден беше различен и приятен. Наред с приятелите, запознавахме се с нови хора, говорехме им за Господ Исус, раздавахме вестник „Божие Слово“. Неусетно седмицата свърши и трябваше да се приберем. Имаше билети за 5-ти септември, пътят, за нощния курс в 23 часа.

Ахтопол ни изпрати с облаци и краткотраен дъжд. Пътувахме с автобус на престижна софийска фирма, утвърдила се от доста години. Постепенно рейсът се напълни с хора, които се качваха от близките до Ахтопол селища. Небето беше тъмно, мрачно, а вместо звезди започнахме да виждаме

все по-големи светкавици. Дъждът беше толкова силен и проливен, че чистачките едвам смогнаха да осигурят някаква видимост за единствения ни шофьор. Сънят избяга от очите ми.

Започнах да се моля Господ да помага на шофьора като му държи ръцете на кормилото и очите му отворени, за да виждат добре осовата линия, за да не излезем от пътя. Колкото повече приближавахме Бургас, толкова стената от дъжд ставаше по-плътна. На всичкото отгоре се появи и някакво тропане, което постепенно ставаше все по-силно. По едно време рейсът спря. Лампите светнаха. Всички се размърдаха. „Чувам някакво тропане. Ще слеза да видя какво става“ – обясни шофьорът. „И ние го чуваме тук, при нас.“ – обади се пътници от задните седалки. Шофьорът си облече черното яке и слезе в пороя. Без фенер, без чадър или дъждобран. След малко се върна мокър: „Нищо не мога да разбера. Опитвах да си света с GSM-а, но нищо не се вижда. Не знам какво да правя!“

След малко чухме да казва по GSM-а: „Колега, колко пътници имаш? Двадесет. Значи, ще можеш да вземеш моите, имаш места. Спрял съм на разклона за Чирпан и

съм пуснал аварийните светлини. Ще ме намериш.“

Часът беше 3 и половина. На съседната седалка пътуваха майка и син. „Колко време ще чакаме този рейс от Слънчев бряг? Кога ще стигнем в София? Имаме билети за Прага в 10:00 ч. сутринта. Ще си изпуснем връзката!“ Обади се: „Важното е да стигнем живи и здрави!“ „Така е – потвърди шофьорът“.

Няколко мъже не се стърпяха, грабнаха голям плажен чадър и заедно с шофьора слязоха на оглед. Отново нищо. „Боже, как ще се прехвърляме в непрогледната тъма и пороя? Толкова хора – докато си намерим багажа по летни дрехи ще станем вир вода. После мокри как ще пътуваме? Ами децата? Господи, дай мъдрост на шофьора къде да търси повредата!“ Мъчителното чакане продължаваше. Неочаквано един мъж отиде до шофьора, взеха пак чадъра и някакъв инструмент и отидоха навън. Скоро се върнаха. Непознатият се оказа колега: „Размишлявах върху тропането. Казах си – или са накладки или разхлабени болтове.“ Бяха намерили разхлабени болтове. Моторът забръмча, светлините угаснаха, шумът изчезна и потеглихме. „Хайде сега бавничко и внимателно към София – рече непознатият.“

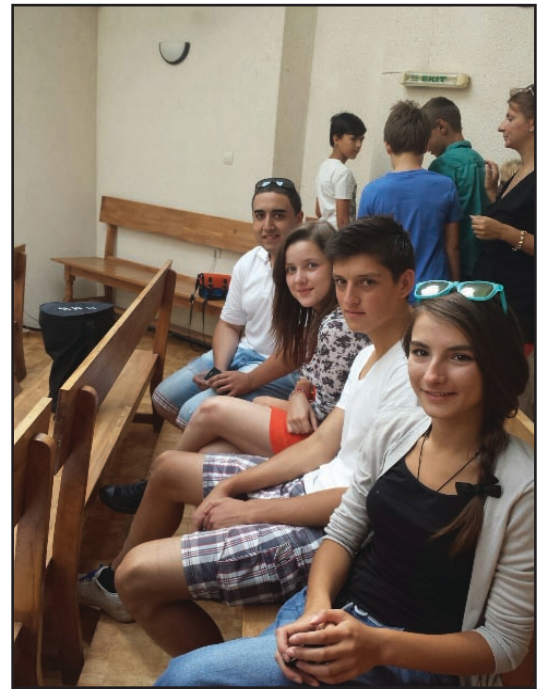
От този момент не се отдели от нашия водач. Чувах ги да разговарят. Поддържаше бодър нашия водач. Аз продължавах да се моля Божиите ангели да носят на крилете си нашия рейс, да ни пазят, докато стигнем. Слава на Исуса! Най-сетне видяхме надписа „Централна автогара София“. Моторът угасна, Чува се ръкопляскания и благодарности към шофьора.

Слязохме, взехме си багажа и всеки пое пътя към дома си. Побързах да се обадя на дъщеря ми да дойде да ни вземе с колата. То не беше прибиране, а цяло приключение! Впоследствие от новините по телевизията разбрах, че сме оцелели, минавайки през потопа, който отново беше взел човешки жертви!

Ани Тотева

ПОКОЛЕНИЕ НА СЪЖИВЛЕНИЕ В БЪЛГАРИЯ

“Ще бъдете мразени от всички, поради Моето име; а който устои докрай, той ще бъде спасен. А когато ви гонят от този град, бягайте в другия; защото истина ви казвам: Няма да обходите Израилевите градове, докле дойде Човешкият Син. Ученикът не е по-горен от учителя си, нито слугата е по-горен от господаря си. Доста е на ученика да бъде като учителя си, и слугата като господаря си. Ако стопанинът на

дома нарекоха Веелзевул, то колко повече домашните му! И тъй, не бойте се от тях; защото няма нищо покрито, което не ще се открие, и тайно, което не ще се узнае. Това, което ви говоря в тъмно, кажете го на видело; и което чуете на ухо, прогласете го от покрива. Не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; но по-скоро бойте се от оногова, който може и душа и тяло да погуби в пъкъла. Не продават ли се две врабчета за един асарий? И пак ни едно от тях няма да падне на земята без волята на Отца ви. А вам и космите на главата са всички преброени. Не бойте се, прочее, вие сте много по-скъпи от врабчетата.

И тъй, всеки, който изповяда Мене пред човеците, ще го изповядам и Аз пред Отца Си, Който е на небесата. Но всеки, който се отрече от Мене пред човеците, ще се отрече и Аз от него пред Отца Си, Който е на небесата.” (Матей 10:22-33)

Гоненията съпътстват живота на всеки християнин. Това не е нещо обезкуражително или някаква заплаха - това е признак, по който можеш да познаеш дали ходиш по правилния път. Исус беше гонен и ни предупреждава, че и ние ще бъдем. Светът ни мрази: „Ако бяхте от света, светът щеше да люби своето; а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази.“ (Йоан 15:19), но има Един, който ни обича толкова много и Неговата любов е повече от достатъчна!

Гоненията са опити на дявола да ни вземе от ръцете на Бог. Той вече повече от 2000 години отчаяно се опитва да ни погуби по всевъзможни начини, но Този, който е с нас, е по-силен! Исус в Йоан 17:15 се моли: „Не се моля да ги вземеш от света, но да ги опазиш от лукавия.“ Ние няма как да избегнем дявола да ни атакува, но можем да се въоръжим с Божието всеоръжие (Ефесяни 6:11-17) и да устоим на всяка стрела на противника. А този, който устои докрай, ще живее във вечността с Господа!

Мишел Владимирова

ВОДНО КРЪЩЕНИЕ

През месеците юли и август се състояха две водни кръщения. Благодарим на Бога за младите и възрастните хора, които казаха: “Да, аз искам да следвам Господа! Приемам Исус за мой личен Спасител, за сила на живота ми.”

Събития в живота на църква Дом на радост

СЕМЕЙНО СЛУЖЕНИЕ

Ето колко е добро и колко е угодно пред Бога да живеят братя и сестри в единадушие!

Бог много държи на семейството! В Библията пише: “Не е добре за човека да бъде сам.” А Исус добавя: “Оставете децата да дойдат при Мен, защото на тях е Божието царство.”

Това лято няколко семейства от църквата имаха възможността да почиват и прекарат повече време заедно в общение. Ние вярваме, че Господ благославя нашите семейства, когато уповаваме на Него. Някога Исус Навиев каза: “Аз и моят дом ще служим на Господа!”

И днес този избор е валиден. Молим се за здрави и силни семейства в църквата и в страната ни. Молим се Бог да благославя децата ни. Да издигне младо поколение на святост и вяра в Него! Вярвайте заедно с нас и за вашите семейства. Изповядайте тази **Молитва на благословение** за близките си:

Господ да те благослови и да те опази! Да осияе с лицето Си над теб и да ти покаже милост! Да ти даде мир! Да ти помогне да успяваш във всичко, което вършиш и да изпълни добрите ти намерения! Амин.

Вяра, задвижена от любов!

“Но чрез вяра, с помощта на Духа, ние с нетърпение очакваме да станем праведни пред Бога. Защото в Христос Исус не обрязването или необрязването имат значение, а вярата, която действа чрез любовта.”

(Гал. 5:5-6)

Не външна проява или обредност, но истинска вяра задействана от любов е тази, която прави промяна в живота ни и в живота на хората, към които я проявяваме.

Любовта и отношението на стотника

Когато свърши да говори на хората, Исус влезе в Капернаум. Там живееше един стотник, чийто слуга бе смъртно болен. Стотникът много обичаше слугата си. Затова като чу за Исус, той изпрати при Него няколко юдейски старейшини да Го помолят да дойде и спаси живота на слугата му. Старейшините отидоха при Исус и настойчиво Го замолиха: “Стотникът заслужава да направиш това за него. Той обича нашия народ и дори ни построи синагога.”

(Ев. Лука 7:1-5)

Какво разбираме за стотника?

Той е римски военен, центурион. Центурионът (лат. centurio - стотник) е член на младшия команден състав на римската армия. Командвал центурия. Центурията е най-малкото подразделение на римския легион от 100 души (в различните епохи броят на войниците варираше от 60 до 100). Два пъти се споменава едно и също нещо за него в разказа на евангелист Лука: “Той обичаше.” Въпросът е: “Кого?”

Нормално е да очакваме, че някой обича близките си, приятелите си и дори не би имало нещо, което да ни изненада. Интересното обаче за този стотник е, че той беше римлянин, а обичаше еврейския народ и своя слуга, вероятно еврейин. Това може да звучи романтично, че един човек е обикнал културата и народа на друга нация, но не трябва да забравяме, че той беше римлянин, а по това време Римската империя е за-

Пастор Емануил Томев

владяла голяма част от познатия свят и евреите са всъщност под тяхно владичество.

Стотникът много обичаше слугата си. Задавам си въпроса: “Какво е отношението ни към хората, които са с по-ниско социално положение от нас? Тези, които не изглеждат толкова добре, колкото ние? Тези, които не са толкова умни, не са толкова успешни? Гледаме ли на тях с пренебрежение? Какво е отношението ни към нашите подчинени в работата? Към децата? Към хората, които ни обслужват в магазина, в заведението? Дразним ли се бързо, държим ли се с тях сякаш са ни длъжни?”

Репутацията на стотника

Когато стотникът, който очевидно беше чувал за способността на Исус Христос да лекува болни, разбра, че Исус е дошъл в Капернаум, помоли няколко юдейски старейшини да отидат при Него и да Го помолят да дойде до дома му и да спаси живота на слугата му. Интересно е какво казаха тези юдеи на Христос за стотника. Те го препоръчаха с думите: “Той заслужава да направиш това за него. Той ни обича и ни построи синагога.” С други думи, той на дело е проявил своята любов и добро отношение към нас и заслужава да бъде проявена любов и грижа към него и да бъде отговорено на молбата му.

“И ще направя всичко, което поискате в Мое име, така че Отец да се прослави чрез Сина. Ако ме помолите нещо в Мое име, ще го изпълня. Ако Ме

обичате, ще се подчинявате на заповедите Ми.” (Ев. Йоан 14:13-15)

С каква репутация се ползваме, какво мислят и говорят хората за нас? Ако тези, които ни виждат къщи, на работното място, на улицата, в заведението, бъдат анкетираны анонимно и не се притесняват да споделят мнението си за нас, какво ли биха казали? Фактът, че някои хо-

ра странят от нас, не винаги би трябвало да отдаваме на това, че не приемат вярата ни или като гонение заради нея.

“Благословени сте, ако ви обиждат заради името на Христос, защото Божият славен Дух почива върху вас. Затова никой от вас не трябва да страда като убиец, крадец, престъпник или като натрапник в чужди дела. Но ако някой страда за това, че е християнин, да не се срамува, че носи това име, а да прослави Бога за него. Дойде времето за съд и той започва от Божие семейство. А щом започва с нас, какъв ще е краят за онези, които отхвърлят Благата вест от Бога?”

(I Петр. 4:14-17)

Понякога лошото ни отношение и поведението ни като цяло просто не е за харесване. Библията издига висок стандарт в тази връзка.

“Бог ви купи и заплати цената; затова прославете Бога с телата си.”

(I Коринтяни 6:20)

“Вие сте светлината за света... и вашата светлина трябва да сияе пред хората така, че те да могат да видят добрите ви дела и да прославят вашия Баща в небесата.”

(Ев. Матей 5:14-16)

“Нека поведението ви сред езичниците бъде толкова добро, че макар да ви обвиняват в злосторничество, като видят добрите ви дела, да прославят Бога в деня на идването му.”

(I Петрово 2:12)

Каква следа ще оставим след себе си? С какво ще ни запомнят хората?

Вярата, която смая Христос

Да се върнем на нашата история за стотника и неговия слуга. "Исус тръгна с тях и вече бяха недалеч от къщата, когато стотникът изпрати при Него приятели да Му кажат: Господи, не си прави труда, защото аз не съм достоен да влезеш под моя покрив. Не дойдох лично при Теб, защото считам себе си за недостоен..."

В две поредни изречения стотникът казва едно и също нещо. Какво е то? "Не съм достоен."

След всичко, което е направил, и при все, че е заслужил уважението на хората, той счита себе си за недостоен. Днес много хора желаят да се знае, че се занимават с благотворителност. Фирми даряват незначителни за размера на бизнеса им суми и считат, че са направили нещо голямо.

Някои се самоопределят като меценати и благодетели, когато са направили някакъв акт на милосърдие. Стотникът считаше себе си за недостоен, защото не се сравняваше с другите хора или човешките стандарти, а с Христос!

"... но ти само кажи и слугата ми ще оздравее. Самият аз съм подвластен на други, а на мен са подчинени войниците ми. Като кажа на някой: Иди!, той отива. Като заповядам на друг: Ела!, той идва. На слугата си казвам: Направи това! и той го прави."

Като чу тези думи, Исус се смая. Той се обърна и каза на множеството, което го следваше: „Казвам ви: такава вяра не съм срещал даже и в Израел. А хората, изпратени от стотника, се върнаха в къщата и видяха, че слугата е оздравял.“ (Ев. Лука 7:6-10)

Най-уникалният стих за мен в тази история е: "Като чу тези думи, Исус се смая!" Невероятно, стотникът успя да изненада Христос и то да Го изненада приятно. Той го смая! С какво? Със своята вяра!

Очевидно стотникът беше слушал за Исус. Може би мълвата за изцелението на Петровата тъща. За разпокриването на покрива на къщата на Петър и как Христос е простил греховете на парализирания човек и той е скочил на крака и си е отишъл вкъщи, славещ Бога. Стотникът беше уверен, че Исус

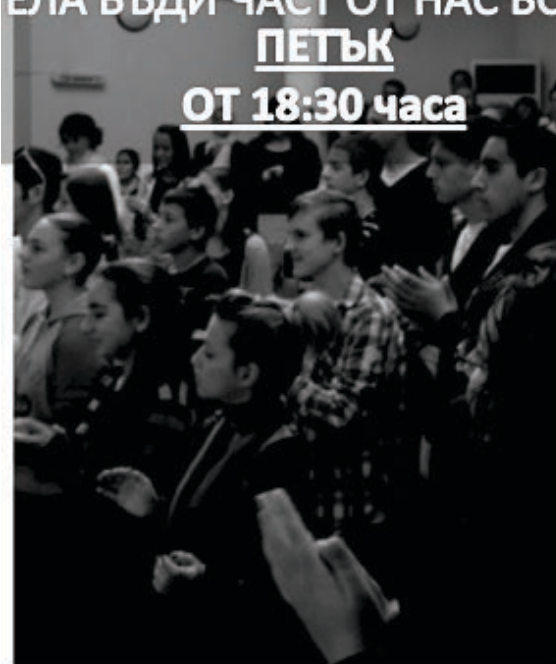
е необикновен, че има власт над духовния свят и над болестите. Че това, което върши, не е плод на човешки усилия или схеми, но на проста вяра в тази власт и сила. Вяра, която задейства тази сила и върши чудеса. Вяра, която кара човек, независимо от своето социално положение и възможности, да се смири и да осъзнае, че Бог трябва да се издига, а човекът да се смалява. Вяра, която признава, че Исус Христос е Бог и спасението и благословието идва от Него. Вяра в това, че една дума от Христовите уста е достатъчна да извърши необходимото чудо и да промени човешкия живот завинаги. Проста, не научно обоснована вяра, но достатъчна, за да смее Христос.

С какво ще изненадаме Бога, с какво ще Му се харесаме? По човешки няма с какво да Му се препоръчаме, но има нещо, което Му е угодно и което освобождава силата на Неговото действие в живота ни. Вяра, която е задействана от любов.

За чие спасение и благословение ще помолиш Исус Христос днес?

п-р Емануил Томев

**НИЕ СМЕ МЛАДОТО
ПОКОЛЕНИЕ, КОЕТО ИСКА
СЪЖИВЛЕНИЕ НА БЪЛГАРИЯ!
ЗАЕДНО С МЛАДЕЖИ ОТ
ЦЯЛАТА СТРАНА И ЧУЖБИНА
В ЕДИНСТВО СЛУЖИМ НА
БОГА
ЕЛА БЪДИ ЧАСТ ОТ НАС ВСЕКИ
ПЕТЪК
ОТ 18:30 часа**

ПОКОЛЕНИЕ
на СЪЖИВЛЕНИЕ
— БЪЛГАРИЯ

Една ветровита нощ

В тъмнината беше трудно да се разбере дали тази беше къщата. Но посетителят спря и вдигна ръка, за да почука. Огледа ветровитата улица отляво и отдясно. Нямаше никой друг. Съмнения разяждаха ума му. Той, Никодим, един от водачите в града, беше пресякъл пеша половин Ерусалим в студената пролетна нощ, за да говори с Иисус. Какво ли биха казали неговите приятели, ако знаеха това ?

“Иисус от Назарет? - биха попитали те с метални нотки. - Искаш да кажеш онзи приятел, който причини такава врява в храма? Трябва да е полудял от многото приказки, за да се втурне през вътрешния двор с камшик в ръка и да изхвърли навън сарафите и продавачите от сергиите. Късметлия е, че не е бил наранен.”

И докато стоеше на стъпалото пред вратата, Никодим престана да се колебае и почука на заключената врата. Поканиха го в една стая с лампа, горяща върху масата. Иисус

стана, поздрави го и те седнаха.

“Раби (така евреите наричаха своите духовни учители) - започна Никодим, - знаем, че Ти си Учител, изпратен от Бога, защото никой не може да прави тия чудеса, които Ти правиш, ако не бъде с него Бог.”

“Истина ти казвам - отвърна му Иисус, - ако някой се не роди отново, не може да види Царството Божие.” “Но как човек да се роди отново? - попита Никодим. - Нима за

втори път ще влезе в утробата на майка си и ще се роди?”

“Не за такава раждане говоря - поясни Иисус, - а за раждане отгоре, за придобиване на Божествен живот. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух.”

Челото на Никодим се сбръчка. Мъчеше се да разбере всичко от думите, които с голямо доверие приемаше от Иисус.

Така те продължиха да говорят през цялата нощ. Някои неща Никодим щеше да разбере след време.

В тази нощ, той запомни думите, записани днес в Евангелие от Йоан, глава 3-16: “Защото Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, а да има вечен живот”.

Погълнат от мисли, Никодим бързаше за дома през ветровитата нощ. Вече беше сигурен, че Иисус, младият Учител от Назарет, не е обикновен човек.

Божия църква „Дом на радост“

с п-р Вл. и Б. Владимирови
Ви канят на Богослужения
в кв. Люлин 8 (заг Била)
Вторник и петък от 18:30 ч.,
неделя от 11:00 ч.

В Баня,
ул. „Св. Кирил и Методий“ 16
четвъртък 18:30; неделя 9:30 ч.

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

за 2015 година

Вестник **Божието Слово**
във вашия дом!

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 106

Цена: 3,60 за една година

Зарадвай приятел и го абонирай!
ОЧАКВАЙТЕ през 2015 година:

- нова визия
- повече материали
- 12 страници
- 6 пъти в годината
- за големите християнски празници
- допълнителни страници

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1320 София Баня
ул. „Кирил и Методий“ 16
Тел.: (02) 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com
Гл. редактор: Ани Тотева
Вестникът се издържа от
волни пожертвования.

Банкова сметка:
Райфайзенбанк, гр. София
ул. „Гогол“ 18-20
IBAN: BG82RZBB9155
1000675428
Предпечатна подготовка
ТЕМТО ЕООД, тел.: 02 8524924